KRISTINA OHLSSONOVÁ

LOTOSOVÉ BLUES

KNIHA ZLIN

FLEET

Kristina Ohlssonová

Lotosové blues

KRISTINA OHLSSONOVÁ

LOTOSOVÉ BLUES

KNIHA ZLIN

Copyright © Kristina Ohlsson, 2014
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Luisa Robovská, 2015

ISBN 978-80-7473-381-9 (pdf)

ČÁST I.

„Jde o moji ségru.“

PŘEPIS ROZHOVORU S MARTINEM BENNEREM (MB)
AUTOR: FREDRIK OHLANDER (FO), NEZÁVISLÝ NOVINÁŘ
MÍSTO: POKOJ ČÍSLO 714, HOTEL GRAND, STOCKHOLM

MB: Všechno vám to vyklopím. Sice mi asi nebudete věřit, ale na to kašlu. Někomu musím vylíčit, co se mi stalo. Od začátku až do konce.

FO: Dobře. Vyslechnu vás. Za to jsem vám taky zaplatil. Nejsem policajt ani soudce. Budu jenom mlčet a poslouchat.

MB: To doufám. Bedlivě poslouchejte a dělejte si poznámky. Ten příběh je potřeba zaznamenat. Jinak by tahle schůzka byla k ničemu. Chápete?

FO: Samozřejmě. Proto jsem tady. Abych si vyslechnul vaši verzi.

MB: Žádnou moji verzi neuslyšíte.

FO: Prosím?

MB: Kdybych vám měl povědět svoji verzi, znamenalo by to, že existuje ještě nějaká další. Což není pravda.

FO: Aha.

MB: Vím, co si asi myslíte. Že jsem buď idiot, nebo úplnej magor. Jenže to se pletete.

FO: Možná bychom mohli přestat řešit, co si myslím nebo nemyslím, a přejít k věci. Vy tedy tvrdíte, že jste se stal obětí spiknutí? Že jste byl obviněn ze zločinu, kterého jste se nedopustil?

MB: Zpomalte.

FO: Prosím?

MB: Říkal jste, že začneme od začátku, ale místo toho jste to vzal od konce. Protože na začátku jsem na lavici obžalovaných neseděl já, ale někdo úplně jiný.

FO: Promiňte. Máte pravdu. Tak co kdybyste radši povídal sám? Aby tenhle rozhovor probíhal podle vašich představ.

MB: Nesmíte se na mě zlobit, že tak lpím na detailech. Ale ten článek, který po tomhle rozhovoru napíšete, bude vrcholem vaší kariéry.

FO: O tom nepochybuju.

(Odmlka)

MB: A ještě něco vám musím říct, než se do toho pustíme.

FO: Co?

MB: Tolik klišé najednou jste ještě nikdy neslyšel.

FO: Myslíte?

MB: Tak si to spočítejte: Záhadné vraždy. Mocný drogový magnát. Úspěšný advokát posedlý sexem. A k tomu všemu roztomilé děcko. Mohl by to být dokonalý film. Nebýt jedné drobnosti.

FO: Jaké?

MB: Že se to doopravdy stalo. V dnešní době. Tady. Přímo před nosem spousty obyčejných zabedněnců, kteří si ničeho nevšimli. Všechno bylo nakonec úplně jinak, než se na první pohled zdálo.

1

Ty příšerné lijáky s sebou přinesl Bobby. Ne že by ve Stockholmu nikdy nepršelo – naopak –, ovšem jasně si vzpomínám, že než se mi ten chlap připletl do života, bylo celkem slunečné léto.

Ale k věci: Ten den teda lilo jako z konve a já neměl do čeho píchnout. Což mi vůbec nevadilo. Za pár dní jsem stejně měl jet na dovolenou. Naplánovali jsme si s Lucy výlet do Nice. Už jsem se viděl, jak se rozvaluju na pláži, popíjím koktejly a natírám Lucyino krásné tělo opalovacím krémem. O Bellu se měli postarat babička s dědou. Dovedete si představit, jakou jsem asi měl radost, když u dveří kanceláře, kterou s Lucy sdílíme, najednou někdo zazvonil. Náš asistent Helmer pustil hosta dál a zavedl ho ke mně. Dotyčný se ale zarazil na prahu.

Odjakživa jsem měl čuch na průšvihy. Poznám je na první pohled. Jen co se Bobby poprvé objevil, zmocnila se mě zlá předtucha. Nešlo o to, jak byl oblečený, ani o to, že páchnul jako továrna na cigarety. Prozradily ho oči. Černé jako uhel a pichlavé.

„Co byste potřeboval?“ zeptal jsem se ho a ani se neobtěžoval sundat nohy ze stolu. „Zrovna se chystám to pro dnešek zabalit.“

„Nejdřív mě musíte vyslechnout,“ prohlásil ten chlap a drze popošel dál do místnosti.

Povytáhnul jsem obočí.

„Neslyšel jsem, že bych řekl *dále*," ohradil jsem se.

„To je zvláštní," opáčil. „Já totiž jo."

S povzdechem jsem sundal nohy ze stolu a posadil se pořádně.

Chlápek ke mně přes stůl napřáhnul ruku.

„Bobby T.," představil se.

Vyprsknul jsem smíchy. A nebyl to zrovna laskavý smích.

„Bobby T.?" zopakoval jsem a podal mu ruku. „Dost neobvyklé jméno."

V duchu jsem si pomyslel, že něco tak trapného jsem ještě neslyšel. Znělo to jako přiblblá gangsterská přezdívka z ještě přiblblejšího amerického filmu.

„Když jsem byl malej, chodil se mnou do třídy ještě jeden Bobby," jal se mi to ten chlápek vysvětlovat. „Tak nám začali říkat Bobby L. a Bobby T."

„Fakt?" podivil jsem se. „To je ale náhoda. Takové neobvyklé jméno."

Musel jsem se přemáhat, abych znova nevyprsknul smíchy.

Změřil jsem si toho chlapa s divným jménem od hlavy k patě.

„Jo, náhoda," pokrčil rameny. „Ale klidně mi můžete říkat jenom Bobby, jestli chcete."

Napadlo mě, že v americkém filmu by nejspíš postavu jménem Bobby ztvárňoval obrovitánský černoch, jehož máma by doma chodila v natáčkách a jehož táta by vykrádal banky. Bobby by byl nejstarší ze čtrnácti dětí a balil by ženské na dojemné vyprávění o tom, jak vodil mladší sourozence do školy, když se zrovna máma ožrala. Na takové věci ženské letí.

Doopravdický Bobby T. byl ale pohublý a nezdravě vypadající blonďák s umaštěnými vlasy a lesklým nosem. Netušil jsem, co mi může chtít.

„Co kdybyste přešel k věci?“ navrhnul jsem, protože už mi pomalu začínala docházet trpělivost. „Říkal jsem vám přece, že se to pro dnešek chystám co nevidět zabalit. Mám rande s jednou parádní kočkou a chci se ještě stihnout vysprchovat a převlíct. To snad chápete, ne?“

Spíš bych ale hádal, že nechápe. S Lucy se občas bavíme tím, že zkoušíme uhodnout, kdy měl někdo naposled sex. Bobby vypadal, že už neměl ženskou dobrých pár let. Dokonce bych pochyboval o tom, jestli si to vůbec někdy dělá sám. Lucy by to určitě poznala raz dva. Tvrdí, že když chlap často onanuje, pozná se mu to na rukou.

„Nepřišel jsem kvůli sobě,“ začal Bobby.

„A kvůli komu? Kvůli fotrovi? Nebo máti? Nebo kámošovi, co vlastně nechtěl zabít tu babku, kterou minulý týden přepadnul a okradl?

Nahlas jsem to ovšem neřekl.

Když je potřeba, umím držet hubu.

„Jde o moji ségru,“ přešlápnul Bobby a oči mu poprvé během našeho rozhovoru změkly.

Sepnul jsem ruce na stole a doufal, že nevypadám moc netrpělivě.

„Dávám vám deset minut, Bobby,“ prohlásil jsem.

Aby si náhodou nemyslel, že s ním hodlám strávit celé odpoledne.

Bobby pokýval hlavou. Potom se bez vyzvání posadil na židli pro návštěvy.

„Tak já vám to teda povím,“ začal, jako bych se ho na něco ptal. „Chci, abyste pomohl mojí ségře. Očistil ji.“

Kolikrát už jsem za svoji kariéru slyšel podobné věty. Lidi jsou schopní provést neskutečné blbosti a potom škemrají, aby je někdo tahal z průšvihu. Jenomže to mají smůlu. Úkolem advokáta není tahat lidi z průserů, ale dohlídnout na to, aby orgány rozhodující o jejich osudu správně odváděly svoji práci. Což se většinou děje.

„Vaše sestra byla obviněná z nějakého trestného činu?“ zeptal jsem se.

„Nejenom z jednoho. Hned z několika.“

„Aha. Z několika trestných činů. A co s tím mám společného já? Copak nemá svého advokáta?“

„Její advokát to podělal.“

Podrbal jsem se na bradě.

„Takže chce jiného advokáta?“

Bobby zavrtěl hlavou.

„Ona ne. To já.“

„Nezlobte se, ale asi vám úplně nerozumím. Chcete advokáta pro sebe, nebo pro svoji sestru?“

„To druhý.“

„Ale proč?“ namítnul jsem. „Jestli vaše sestra advokáta změnit nechce, neměl byste se do toho plést. Říkat druhým lidem, co mají dělat, se nevyplácí. Většina lidí se o sebe dokáže postarat sama.“

Bobby polknul a oči mu zase ztvrdly.

„Jenže moje ségra se o sebe nikdy postarat nedokázala,“ zavrtěl hlavou. „O tu jsem se vždycky staral já.“

Obětavá bratrská láska. Jak dojemné.

„Poslyšte,“ říkám mu. „Pokud vaše sestra není nesvéprávná, nemáte právo se do takových věcí plést. To byste jí moc nepomohl. Měl byste to nechat na ní.“

Bobby se opřel lokty o stůl a naklonil se ke mně blíž. Z pusy mu páchlo tak, až jsem se musel odtáhnout.

„Vy mě neposloucháte,“ zavrtěl hlavou. „Říkal jsem, že moje ségra se o sebe nikdy postarat nedokázala. *Nedokázala.* To je minulej čas.“

Mlčky jsem čekal na pokračování.

„Je mrtvá,“ vysvětlil Bobby T. „Už půl roku.“

Považuju se za člověka, kterého jen tak něco nepřekvapí. Tohle mě ale fakt zaskočilo. Bobby T. totiž nevypadal ožrale ani zfetovaně.

„Cože? Vaše sestra je mrtvá?“ zopakoval jsem pomalu.

Bobby T. přikývnul, očividně rád, že mi to konečně docvaklo.

„V tom případě mi asi budete muset vysvětlit, proč jste tady," podotknul jsem. „Pokud je mi známo, mrtví obvykle advokáty nepotřebují."

„Jenže moje ségra jo," vypravil ze sebe Bobby třesoucím se hlasem. „Nějakej hajzl jí zničil život křivým obviněním a vy mi to pomůžete dokázat."

Teď jsem pro změnu zavrtěl hlavou já.

Zhluboka jsem se nadechnul a opatrně hledal vhodná slova:

„Bobby, jestli je to opravdu tak, jak říkáte, musíte se obrátit na policii. Já jsem advokát. A advokáti nevyšetřují zločiny. Naším úkolem je…"

Bobby praštil pěstí do stolu, až jsem nadskočil.

„Seru na to, co je vaším úkolem," zahřměl. „Teď mě dobře poslouchejte. Vím, že chcete mojí ségře pomoct. Říkal jste to v rádiu. Proto jsem tady."

To mi vyrazilo dech.

„Počkejte. Já že jsem říkal, že chci pomoct vaší sestře? A v rádiu?"

„Jo. Říkal jste, že vobhajovat někoho jako vona je snem každýho advokáta."

Pomalu mi začínalo docházet, o čem to asi mluví. A taky kdo byla jeho sestra.

„Vy jste bratr Sary z Texasu?" zeptal jsem se, ačkoli to byla zbytečná otázka.

„Sary Tellové! Jmenovala se Sara Tellová!"

Prudkost jeho hlasu mě zaskočila. Ale rychle se zase uklidnil.

„Říkal jste, že jí chcete pomoct," zopakoval. „Slyšel jsem vás v rádiu. Takže jste to určitě myslel vážně."

A do prdele.

Musel jsem se přemáhat, abych vyloudil přátelský tón:

„To bylo v rámci jednoho rozhovoru o tehdy probíhajících soudních sporech. Vyjádřil jsem se neobratně.

Uznávám, že to ode mě byla hloupost. Řekl jsem, že případ vaší sestry by byl snem každého advokáta, protože je tak neobvyklý a výjimečný."

Nevěřil jsem vlastním očím.

Naproti mně seděl bratr ženské, která se přiznala k pěti vraždám, načež den před zahájením soudního líčení utekla a spáchala sebevraždu.

„Nemusíte mi vopakovat, co jste řekl," opáčil Bobby. „Slyšel jsem ten rozhovor nejmíň desetkrát. Je na internetu. A taky jsem si zjistil, co jste zač. Jste fakt dobrej."

Lichotky někdy dokážou zázraky.

Dobrej jsem, to je pravda.

Ale zase ne tak, abych dokázal vzkřísit mrtvé.

„Obávám se, že se budete muset smířit s fakty, Bobby," začal jsem opatrně. „Vaše sestra byla obviněna z velmi závažných zločinů. A přiznala se k nim. Státnímu zástupci do očí řekla, že zavraždila pět lidí. Dva v Texasu, kde pracovala jako au-pair, a pak další tři tady ve Stockholmu. Navíc proti ní svědčilo dost pádných důkazů. Bohužel pro ni nemůžete nic udělat."

Bobby mě dlouho mlčky pozoroval, než znova promluvil.

„Lhala," prohlásil. „Nikoho nevoddělala. A já pro to mám důkazy."

Odevzdaně jsem rozhodil rukama. Načež mě napadlo něco, co jsem mu měl říct hned na začátku:

„Pokud opravdu máte informace svědčící o nevině svojí sestry, musíte se hned obrátit na policii. To by totiž mohlo znamenat, že se po Stockholmu vesele potlouká pětinásobný vrah!"

Když mě něco rozčilí, vždycky se mi rozšíří nosní dírky. Jako nozdry splašenému koni. To byla jedna z prvních věcí, které mi Lucy řekla, když jsme se seznámili. Kdyby mě teď viděla, určitě by se dobře bavila.

„Slyšíte, co vám povídám, Bobby? Musíte jít na policii!"

Do okna za mnou bušily kapky deště s takovou zuřivostí, až mě napadlo, jestli to sklo vůbec vydrží.

Bobby byl zjevně stejně rozčilený jako já.

„Tam už jsem samo sebou byl!“ vyhrknul. „Vůbec mě neposlouchali. Ani když Sara ještě žila, ani po její smrti.“

„Tak to nejspíš budete muset zkusit znova.“

„Nebudou mě poslouchat. Je jim to úplně ukradený.“

„To se vám možná zdá. Jestli se rozhodli na váš podnět nijak nereagovat, tak jenom proto, že ho vyhodnotili jako irelevantní. S tím se holt budete muset smířit.“

Bobby vyskočil tak prudce, až zvrhnul židli. Jeho doteď bledý obličej úplně zrudnul.

„S tím, co Saře provedli, se nikdy nesmířím! Nikdy, chápete?!“

Taky jsem vstal.

„V tom případě nevím, co bych vám poradil,“ pokrčil jsem bezradně rameny. „Já vám s tím každopádně nepomůžu.“

Vteřinu to vypadalo, že mi jednu vrazí, ale v poslední chvíli se ovládnul.

Rozepnul si bundu a roztřesenou rukou vytáhl z náprsní kapsy složený papír.

„Nate,“ podal mi ho.

Váhavě jsem si papír vzal a rozložil ho.

„Co to má být?“ zeptal jsem se, když jsem ho přelétl očima.

„Důkaz,“ odpověděl Bobby. „Že Sara byla nevinná.“

Přečetl jsem si těch pár slov znova.

Vypadalo to jako lístek na autobus nebo na vlak. Psaný anglicky.

Houston to San Antonio
5.30 PM
Friday 8 October 2007

Měl jsem co dělat, abych nedal najevo vztek. Na takové blbosti jsem neměl čas.

„Lístek na autobus z Houstonu do San Antonia z pátku 8. října 2007 v půl šesté večer. To je podle vás důkaz o nevině?“

„Není to lístek na autobus, ale na vlak,“ opravil mě Bobby naštvaně, jako by na tom bůhvíjak záleželo. „Vidím, že toho vo případu mojí ségry moc nevíte. V pátek 8. října 2007 došlo k první vraždě, ze který ji obvinili. V osm hodin večer v Galvestonu v Texasu. Jenomže Sara to udělat nemohla, když zrovna seděla ve vlaku do San Antonia. Tohle je její jízdenka.“

Nevěděl jsem, kde začít. Ten lístek vůbec nic nedokazoval. Sara si klidně mohla vlak nechat ujet. Pokud si vůbec tu jízdenku koupila ona.

„Odkud to máte?“ zeptal jsem se a zamával tím cárem papíru.

„Dala mi ho Sařina kamarádka Jenny. Pracovala jako au-pair ve stejným městě. Donesla ten lístek na texaskou policii, ale tam ji vodbyli. Takže ho dala mně a já jsem ho ukázal Sařinu advokátovi, jenže toho taky nezajímal.“

Co jsem měl ještě Bobbymu říct?

Sice měl pravdu v tom, že neznám podrobnosti případu, ale to hlavní jsem věděl. Policie shromáždila pádné důkazy a bylo jich víc než dost. Jízdenka na vlak absolutně nic nedokazovala.

Bylo mi ovšem jasné, že jestli Bobbymu nedám aspoň nepatrnou naději, jen tak se ho nezbavím. Naději. Tu po mně chce každý, kdo překročí práh mojí kanceláře.

Uchýlil jsem se proto k tomu, k čemu vždycky, když mi nezbývají jiné možnosti. Ke lži.

„Tak dobře, Bobby. Navrhuju, abyste mi tu nechal ten lístek a svoje telefonní číslo, a já vám slíbím, že až

budu mít chvilku čas, na ten případ se podívám. Koncem týdne, řekněme v neděli, vám zavolám a povím vám, jestli se tím chci zabývat, nebo ne. Ale když odmítnu, nebudete nic namítat. Domluveno?“

Napřáhnul jsem k němu pravačku.

Bobby ji po dlouhém váhání přijal.

Ruku měl ledovou a suchou.

„Domluveno,“ prohlásil a poté, co mi na papírek napsal svoje telefonní číslo, konečně vypadnul z mojí kanceláře a nechal mě tam sedět se starou jízdenkou v ruce. Sara z Texasu přece nemohla být nevinná. A i kdyby ne, je mrtvá, takže na tom nesejde.

Zastrčil jsem jízdenku do horního šuplíku ve stole.

Za hodinu jsem měl schůzku s Lucy a věděl jsem, že jestli se předtím nevysprchuju, ani ji nenapadne se se mnou vyspat. Takže jsem se rychle zvednul k odchodu.

Vtom jsem uslyšel, jak se znova otevírají dveře, a opět se vynořil Bobby.

„Zapomněl jsem na dvě věci,“ oznámil mi. „Za prvý: Už jsem říkal, že Sara měla obhájce. Jenže ten hajzl ji nechal ve štychu. Až se v tom trochu pošťouráte, dáte mi za pravdu.“

„Proč myslíte, že by to dělal?“

„To nevím. Každopádně věděl věci, který mohly Saře pomoct, ale nechal si je pro sebe. Například vo tom lístku na vlak. A další.“

Nesnáším lidi, co mluví v hádankách. A nesnáším hry. Jediný člověk, se kterým jsem ochotný si hrát, je Bella. Jsou jí čtyři a ještě pořád věří na vánočního skřítka.

„Co si myslíte, že ještě věděl?“ zeptal jsem se podrážděně.

„To si ho budete muset vyzpovídat sám. Já už vám víc neřeknu.“

Jeho chování mě vytáčelo, ale neměl jsem čas ani chuť se s ním dál dohadovat.

„A za druhé?“ zeptal jsem se, abych měl od něho pokoj. „Zapomněl jste dvě věci, ne?“

Bobby ztěžka polknul.

„Chci, abyste našel mýho synovce. Jmenuje se Mio a zmizel v ten samej den, kdy se Sara zabila.“

Věděl jsem, že Sara z Texasu byla svobodná matka. Policie ji podezřívala, že syna zavraždila a někde ukryla jeho tělo. Pokud mi bylo známo, neexistovalo jediné vodítko, které by policii v pátrání pomohlo.

„Tak moment,“ ohradil jsem se. „Asi bysme si měli vyjasnit hranice. Já jsem advokát. Ne soukromé očko. Slíbil jsem vám sice, že se na případ vaší sestry podívám, ale jejího syna vám bohužel najít nepomůžu. Sorry.“

„To si jenom myslíte,“ pokrčil rameny Bobby. „Vono to totiž spolu souvisí. Uvidíte sám.“

S těmi slovy se otočil a odešel. Pro tentokrát definitivně.

2

„Nepočítej s tím, že se s tebou dneska vyspím."

Proč ženské vůbec říkají takové věci? Sotva jsme se posadili a objednali si první drink, musela mi Lucy zkazit večer.

„Neboj. Sex byl to poslední, na co jsem cestou sem myslel," zalhal jsem.

„Nekecej."

„Nekecám. Fakt."

Barmanka nám přinesla pití. Usrknul jsem si úžasně hořkého koktejlu. Gin s tonikem. Klasika nikdy neomrzí.

Lucy mi na tu lacinou lež pochopitelně neskočila. Zná chlapy a moc dobře ví, že na sex myslíme v jednom kuse. Nemůžeme za to. Už jsme se tak narodili.

„Tak na co jsi teda myslel, když ne na sex?"

„Na Saru z Texasu."

Lucy vyprskla smíchy, div že nerozlila koktejl. Vždycky si na začátek dává Cosmopolitan a pak přejde na víno.

„Dobrej vtip."

Po tváři se jí rozlil uvolněný úsměv.

Třeba si dneska přece jenom vrznu. V tom případě bych měl Bobbymu příště poděkovat.

Jenže při pouhém pomyšlení, že bych se s ním měl ještě někdy setkat, mě radost rychle přešla. Zamračeně

jsem srkal gin s tonikem a Lucy mi starostlivě položila ruku na rameno.

„Stalo se něco?“

„Když jsi dneska odešla, děly se v kanceláři divné věci.“

Vylíčil jsem jí Bobbyho návštěvu a Lucy poslouchala s očima navrch hlavy.

„To mě podrž,“ vyhrkla, jakmile jsem skončil. „Takže bratr Sary z Texasu tvrdí, že byla nevinná?“

„Na tom by nebylo nic divného,“ odpověděl jsem. „Příbuzní zločinců vždycky věří, že jejich milovaní by neublížili ani mouše. Jenže…“

Lucy čekala.

„Jenže co?“ pobídla mě, když jsem se neměl k pokračování.

„Na tom klukovi mi něco nehrálo. Byl tak přesvědčený o svojí pravdě.“

„O tom, že jeho sestra byla nevinná?“

„To taky. Ale hlavně o tom, že se toho případu budu chtít ujmout.“

Lucy se zamračila.

„Sara z Texasu je snad mrtvá, ne?“

„No jasně. Už několik měsíců.“

Pamatuju si na novinové články o jejím dětství na stockholmském sídlišti a o věčně ožralém fotrovi, který ji za peníze půjčoval svým kámošům. Nějaký novinář dokonce vypátral její učitelku ze základky, která před kamerou fňukala, jaké měla Sara krušné dětství a jak ji mrzí, že vedení školy nezavolalo na sociálku dřív.

„Moc si toho o tom případu nepamatuju,“ vytrhla mě z myšlenek Lucy. „Jak to vlastně bylo? Jak se dostala do Texasu?“

„Pracovala tam jako au-pair.“

„Panebože. Koho může napadnout najmout si někoho takového ke svým dětem?“

„Jak to myslíš *někoho takového*? Na papíře může každý vypadat jako světec. Mě spíš zaráží, jak si někdo může k dětem najmout devatenáctiletou holku. Radí snad někdo těmhle mladým střevům, aby už založily rodinu?“

Lucy srkala Cosmopolitan.

„Musela to pro ni být děsná úleva. Zdrhnout tak daleko od svojí dysfunkční rodiny.“

„To určitě,“ souhlasil jsem, protože mě napadlo přesně totéž. „Jenom škoda, že svoji čerstvě nabytou svobodu oslavila tím, že odkráglovala pět lidí.“

Lucy se ušklíbla.

„Jsi drsňák, Martine.“

„Ty taky, kotě. Proto to beze mě taky nedokážeš vydržet.“

Chytil jsem ji kolem ramen a ona se neodtáhla.

Kdysi jsme spolu chodili. Nikdy jsem nebyl pyšnější než tehdy. Já, Martin Benner, jsem sbalil nejhezčí právničku ve Stockholmu. Nebo možná v celém Švédsku. Lucy Millerovou. Dmul jsem se jako páv.

Jenže moc dlouho nám to nevydrželo. Byla to samozřejmě moje blbost. Jako vždycky. Jakmile to začalo vypadat vážně, leknul jsem se a začal jsem spát s dalšími ženskými. Občas si říkám, že za to prostě nemůžu. Nikdo přece není dokonalý. Někdo holt po jídle krká a někdo zase nedokáže mít jenom jednu ženskou.

„Kde je vlastně Bella?“ změnila téma Lucy.

„Doma s chůvou.“

„Neříkal jsi, že je nezodpovědné svěřit dítě cizímu člověku?“

„Cizímu člověku klidně. Ale ne někomu, kdo je ještě sám dítě. Signe je pětapadesát. To je pro chůvu ideální věk.“

„Kecáš. Tak starou chůvu sis našel jenom proto, aby tě to nesvádělo se s ní vyspat.“

Dopil jsem zbytek drinku a předstíral, že jsem poslední větu neslyšel.

„Ještě jeden," kývnul jsem na barmanku.

„Pořád si myslíš, že by s námi Bella neměla jet do Nice?" zeptala se Lucy.

„Na tom trvám. Bude u babičky s dědou a určitě si to užije."

Většina lidí by mi nejspíš nevěřila, že mám dítě. Což taky nemám a rozhodně to neplánuju. Aspoň ne vlastní. Bella je dcera mojí sestry. Ségra zahynula i s manželem před třemi roky při letecké katastrofě. Belle bylo tenkrát teprve devět měsíců. Nikoho by ani nenapadlo, že bych ji mohl vychovávat já. A mě samozřejmě taky ne. Celá rodina předpokládala, že se jí ujme její teta – sestra Bellina táty. Jenže ta kráva prohlásila, že to nezvládnou, protože by to bylo nefér vůči jejich dvěma dětem. A její manžel dodal, že na výchovu dalšího mimina nemají čas ani peníze. Sirotek by jim prostě narušoval image dokonalé rodinky. Kromě toho prý mají moc malý dům i auto.

Lucy to tenkrát přesně vystihla, když řekla, že potíž nebude ani tak s velikostí domu a auta, jako spíš s velikostí srdce.

Vypadalo to, že Bella skončí v nějaké pěstounské rodině v Skövde. Taková díra. Pamatuju si, jak mi to zvedlo mandle. Ani nevím, jak se to stalo, ale najednou jsem stál v kanceláři sociální pracovnice, která měla Bellin případ na starosti.

„Vždyť už jsme to probírali," namítala ta bába nechápavě. „Vy ani vaše švagrová se o dítě postarat nechcete. A vaše matka je na to příliš stará. Stejně jako druhá babička s dědečkem. Zbývá tedy pěstounská péče."

Věnovala mi rádoby povzbudivý úsměv.

„Věřte mi, že jsme vybírali pečlivě. Rodina má s pěstounstvím dlouholeté zkušenosti a bydlí na statku se spoustou zvířat. Bellu u nich čeká krásné dětství."

Při představě, jak moje neteř někde ve vidlákově ručně dojí krávy, se ve mně něco vzepřelo. To jsem jí nemohl udělat.

„Rozmyslel jsem si to," prohlásil jsem ke svému překvapení. „Postarám se o ni sám."

Ten večer jsem se rozbrečel. Poprvé po několika letech. Nebrečel jsem dokonce ani na ségřině pohřbu. Když jsem se konečně sebral, vyklidil jsem celou pracovnu, vymaloval ji na žluto a nechal zbrousit parkety. Čtyři dny nato se ke mně Bella nastěhovala. Do té doby jsem nikdy dítě nepřebaloval. Ani neohříval sunar. A snad jsem si ani žádné dítě nepochoval.

Pořád se mi občas v noci zdá, že Bella brečí. Probrečela tehdy celé dny. I noci. Nebýt Lucy a mojí mámy, nejspíš bych ten první rok vůbec nepřežil. Teď ale vím, že to stálo za to. Hřeje mě u srdce, že jsem v životě udělal aspoň nějaký dobrý skutek.

Lucy si objednala skleničku vína.

„Už se nemůžu dočkat, až budeme ve Francii," zasnila se.

„To já taky."

Přitáhnul jsem ji blíž a nasál vůni jejích vlasů. Co na tom, že se mnou nechce spát. Jen když nebude spát s nikým jiným.

„Tak co uděláš?" zeptala se.

„S čím?"

„Se Sarou z Texasu a s jejím bráchou."

„Co by? S tím už se přece nic dělat nedá, ne? Sara je mrtvá. Přiznala se. Je to uzavřená kapitola."

„A co ta jízdenka?"

„Co s ní? Je to jenom jízdenka. Nic nedokazuje. A já navíc nejsem detektiv, ale advokát. To je práce pro policii."

Na to Lucy nic neřekla. Věděla, že mám pravdu. Vlastně mě překvapilo, že s tím vůbec vyrukovala.

„Na co myslíš?" zeptal jsem se.

„Na nic. Máš pravdu, že je to blbost. Vraždila ona. A kdyby přece jenom ne, tak je to úkol pro policii.“

Napila se vína.

V tu chvíli jsem na druhém konci baru zmerčil pěknou kočku. Vypadala, že ji vyprávění jejího společníka příšerně nudí. Jak držela skleničku oběma rukama, všimnul jsem si, že nemá prstýnek. Tu bych dokázal sbalit do půl hodiny.

Lucy se otočila, aby viděla, kam se dívám.

„Ty jsi fakt neuvěřitelnej, Martine.“

„Co je? Vždyť se jenom rozhlížím.“

Políbil jsem ji na tvář.

„To snad můžu, ne?“

Lucy nasadila naštvaný výraz.

„Dopij to,“ nakázala mi.

„Ty už chceš jít?“

„Jo. A ty půjdeš se mnou. Rozmyslela jsem si to. Přece jenom se s tebou dneska vyspím.“

3

Jedno si pamatujte. Ten nejobehranější trik zabírá pokaždé nejlíp. Stačilo, abych se jenom podíval na jinou ženskou, a Lucy byla hned povolnější. Když jsme o hodinu později leželi nazí u ní doma na podlaze, divil jsem se, jak je možné, že nakonec vždycky dostanu, co chci.

Pořád ta samá písnička.

Zazvonil mi mobil.

„Martine, musíš hned přijet," ozval se hysterický hlas. „Mám vytopený sklep."

Aha.

Moje máma mi volá zásadně jenom tehdy, když chce půjčit Bellu na hlídání nebo když potřebuje s něčím pomoct. Na to druhé už mám naučenou standardní odpověď:

„Moc rád bych ti pomohl, Marianne, ale teď to fakt nejde. Zrovna mě potřebuje jedna klientka a nemůžu ji nechat ve štychu. Zavolej si nějakou firmu, účet pak zaplatím."

To, že boháči nejsou šťastnější, jsou kecy. Za peníze si můžete koupit čas, a tím pádem i svobodu. A svoboda rovná se štěstí.

Svojí mámě jsem mimochodem nikdy neřekl mami. Jmenuje se Marianne a nevidím důvod, proč bych ji měl oslovovat jinak.

Když jsem zavěsil, Lucy mi věnovala káravý pohled.

„To od tebe nebylo hezké."

„Už je pozdě. Musím domů vystřídat chůvu."

Vstal jsem a protáhnul si záda.

„Co kdybych jela s tebou?" navrhla Lucy. „Mohla bych u tebe přespat a ráno odvést Bellu do školky."

Natáhnul jsem si boxerky a kalhoty.

„To není dobrý nápad, zlato."

Oba jsme věděli proč. Nechtěl jsem, aby nás spolu Bella vídala moc často. Aby si nemyslela, že spolu chodíme.

„Někdy jindy, jo?"

Lucy odešla do koupelny a zavřela za sebou dveře. Slyšel jsem, jak pustila vodu. Abych neslyšel, jak čurá. Taková blbost.

Ještě větší blbost ale byla, že jsem pořád myslel na Saru z Texasu. A na Bobbyho.

Sara se přiznala k pěti vraždám. Nebyla to žádná přitroublá telenovela, ale jasný případ. Existovaly proti ní jednoznačné důkazy. Přesně uvedla všechna data a všechny časy. A taky místa, kde ukryla vražedné zbraně. Navíc popsala takové detaily, které mohl znát jen vrah.

A přece ve mně drobet hlodaly pochybnosti.

Co ten lístek na vlak? Ten přece vůbec nic nedokazuje, ne? Vždyť není ani vystavený na konkrétní jméno. Bobby tvrdil, že mu ho dala Sařina kamarádka Jenny.

Bobby. Takový debilní jméno. Přímo zavánělo průšvihem. Bobby a Sara. Vybavil jsem si fotky v novinách. Sara nebyla svému bratrovi ani trochu podobná. Což samozřejmě nic neznamenalo. Já se ségrou jsme si taky nebyli podobní. Protože jsme měli každý jiného otce. Můj táta byl americký černoch. Dokonce z Texasu. Zato ségra byla typicky švédská blondýna. Její táta byl ze Sälen. Kdybych to nevěděl, nevěřil bych, že tam vůbec někdo bydlí. Tam se přece jezdí jenom lyžovat.

Při pomyšlení na to, jak málo jsme si byli se ségrou podobní, jsem se musel usmát. Když jsem Bellu poprvé přivedl do školky, spadla učitelkám brada. Nahlas sice

nic neřekly, ale mně to neuniklo. Nejspíš nechápaly, jak může mít mulat jako já tak blonďaté a pihovaté dítě.

Sara z Texasu. Tu přezdívku jí dali novináři, podle místa, kde spáchala první dvě vraždy.

Povzdechnul jsem si. Věděl jsem, že nedokážu odolat. Doma si sednu k počítači a prostuduju si všechny články o Saře z Texasu, které najdu. Když to bude potřeba, klidně zůstanu vzhůru celou noc. A ráno usnu s hlavou na stole. Pak se probudí Bella a já ji nevyspalý a nabručený ve zmačkané košili zavezu do školky. Potom počkám do neděle a zavolám Bobbymu, že případ jeho sestry je sice zajímavý, ale není to nic pro mě.

Protože Sara je mrtvá.

A já nejsem žádné soukromé očko, ale advokát.

A navíc za pár dní odjíždím na dovolenou.

Jednu Bobbyho větu jsem ze sebe přesto nedokázal setřást tak snadno jako zbytek. Že Sařin advokát neodváděl pořádně svoji práci. Že *něco věděl*.

Lucy vyšla z koupelny. Nahá, v celé svojí kráse. Přišlo mi až neuvěřitelné, že kdysi byla doopravdy moje.

„Nevzpomínáš si náhodou, kdo tehdy Saru z Texasu zastupoval?“ zeptal jsem se.

Lucy se ušklíbla a sebrala ze země kalhotky.

„Věděla jsem, že to nedokážeš nechat plavat.“

„Dej pokoj. Jenom mě to zajímá.“

„To vidím. Ten případ měl na starosti Tor Gustavsson.“

Hvízdnul jsem. Staroch Gustavsson. Na to jsem úplně zapomněl.

„Nešel náhodou nedávno do důchodu?“ zamračil jsem se.

„Jo. Loni před Vánoci. Těsně po tom, co Sara Tellová spáchala sebevraždu. Byl jsi zrovna s Bellou v Kodani, takže jsi prošvihnul jeho večírek na rozloučenou.“

Při zmínce o Kodani jsem se musel usmát. Byl to skvělý víkend. Jenom Bella a já. Udělali jsme si tam

výlet druhý adventní víkend a bydleli jsme v pětihvězdičkovém hotelu s výhledem na moře. První večer v restauraci jsem si nejspíš poprvé uvědomil, jak rychle děti rostou. Byl jsem v šoku, že Bella dokáže jíst sama příborem a ani se u toho nepokecá. Taky měla jasno v tom, co jí chutná a co ne. A zpátky do hotelu šlapala celou cestu sama. Ani kousek jsem ji nemusel nést. Sice to nebylo nijak daleko, ale stejně jsem na ni byl pyšný. A taky mě přepadnul děsný smutek. Že Bella ztratila mámu, když byla ještě tak malá. A protože jsem si ani nevšimnul, že už umí jíst příborem.

Ten večer jsem se zařekl, že s ní budu trávit víc času. Což taky plním.

Ta vzpomínka mě dojala, až jsem musel párkrát zamrkat.

„O nic jsi nepřišel," pokračovala Lucy. „Byla to děsná nuda. Gustavsson nejmíň půl hodiny žvanil o všech svých životních zásluhách. Děsně se naparoval."

„Zmínil se taky o Saře z Texasu?"

„Víš, že ne? Což bylo dost divné, protože mám dojem, že to byl jeho vůbec největší případ. Ale možná to považoval za porážku, protože nakonec spáchala sebevraždu."

To byla možná pravda. Ale stejně si pamatuju, že mě to tehdy zaskočilo. Proč si vybrala jednoho z nejlepších stockholmských advokátů, když se nakonec stejně ke všemu přiznala, a ještě k tomu spáchala sebevraždu?

„Mám ti zavolat taxíka?" zeptala se Lucy.

Zastrkával jsem si zrovna košili do kalhot.

Podíval jsem se z okna. Lilo jako z konve. Bude snad pršet celé léto, nebo co?

„To budeš hodná."

O pět minut později jsem ze zadního sedadla taxíku zavolal mámě, abych se zeptal, jak to vypadá s tou potopou ve sklepě. Prý už tam jede instalatér.

4

Signe seděla v kuchyni a srkala kafe.

„Všechno v pohodě?“ zeptal jsem se.

„Jo, všechno v pořádku,“ usmála se na mě.

Signe má na starosti to, na co já jakožto svobodný pracující rodič nemám čas. Vyzvedává Bellu ze školky, nakupuje a vaří. Až Bella začne chodit do školy, bude jí taky pomáhat s domácími úkoly. Jen uklízet a žehlit nemusí. Od toho mám uklízečku.

Jak jsem řekl, peníze znamenají čas, čas je svoboda a svoboda rovná se štěstí.

Když Signe odešla, nahlídnul jsem k Belle do pokojíčku. Spala na zádech s otevřenou pusou. Pod růžovou peřinou vypadala strašně maličká, sotva pod ní byla vidět. Tiše jsem došel k posteli a stáhnul peřinu o kousek níž. Pak jsem se sklonil a zlehka jí dal pusu na čelo.

Vrátil jsem se do kuchyně a z barové skříňky vytáhnul flašku whisky. Tu mě naučil pít děda. Vždycky jenom čistou sladovou a bez ledu. Led patří jedině do míchané.

Se skleničkou v ruce jsem došel po vrzajících parketách do knihovny a zavřel za sebou dveře. Když u mě Bella bydlela rok, koupil jsem sousední byt a propojil ho se svým. Oba jsme potřebovali víc prostoru.

Zapnul jsem počítač a napil se whisky.

Sara z Texasu.

Jenom si ověřím pár věcí a půjdu si lehnout, usmyslel jsem si. Bobby si jako soukromého detektiva bude muset najít někoho jiného.

Vzpomněl jsem si na starého Gustavssona. Na advokáta, který údajně neodvedl pořádně svoji práci. Který *něco věděl*.

Rozhodnul jsem se, že tomu dědkovi druhý den zavolám. A pak rovnou Bobbymu, že s tím nechci mít nic společného.

Prsty se mi rozletěly po klávesnici tiše hučícího počítače.

Sara z Texasu.

Jaká tajemství si asi vzala s sebou do hrobu?

Šestadvacet let. Tolik Saře Tellové bylo, když se přiznala k vraždě pěti lidí. Tří ženských a dvou chlapů. Kriminologové nad jejím případem kroutili hlavou. Po jejím zatčení se rozpoutala bouřlivá debata o tom, jestli je opravdu sériová vražedkyně, nebo ne. Nad tím mi zůstával rozum stát. Důkazy přece mluvily jasně. Kdyby to nebyla atraktivní mladá ženská, nikoho by ani nenapadlo o její vině pochybovat.

Lidi prostě mají sklony si věci přikrášlovat. Sara měla v obličeji tak symetrické a jemné rysy, že vypadala trochu jako panenka. Přitom ale měřila metr osmdesát. Nebýt toho, byl by její případ ještě kurióznější. Člověk si jen těžko dokáže představit v roli chladnokrevné vražedkyně drobnou ženu.

Sara nikdy nevysvětlila, proč se vražd dopustila. Nebo jsem se to aspoň nikde nedočetl. Odbila půlnoc a vzduch v knihovně jako by ztěžknul. Zbytek whisky ve skleničce vypadal kalně a mně začínala tuhnout záda.

Vzpomněl jsem si na ten rozhovor pro rádio, ve kterém mě Bobby slyšel o Saře mluvit. Toho senzacechti-

vého reportéra tehdy zajímalo, jestli má obviněná podle mého názoru nějakou šanci, že by ji soud obžaloby zprostil. Podobné otázky občas dostávám, takže už jsem si na ně zvyknul. Jeden čas jsem totiž pracoval u policie. Navíc v Americe.

Tenkrát jsem odpověděl, že Sařiny šance na propuštění jsou sice zcela nepatrné, nicméně jsem toho názoru, že každý člověk – ať už se dopustil jakéhokoli zločinu – má během soudního procesu nárok na kvalitního obhájce. Na další otázku, zda bych byl čistě hypoteticky ochotný Saru z Texasu zastupovat, jsem odpověděl přesně tak, jak si Bobby zapamatoval. Řekl jsem, že takový případ by byl snem každého advokáta a že kdybych o to byl požádán, milerád bych Saře pomohl.

Jenže teď, když jsem si pročítal o Saře z Texasu a o všech zvěrstvech, kterých se dopustila, jeden článek za druhým, na mě ani v nejmenším nepůsobila dojmem ženy zahnané do úzkých. Naopak. Vypadalo to, že se o sebe dokázala postarat. Na fotkách ze soudní síně působila vzdorovitě. Záda rovná jako pravítko. Trochu mě zarazilo, že nosila brýle. Sériová vražedkyně s hezkým obličejem, v brýlích a sáčku. Nějak mi to nešlo dohromady. A to si myslím, že o pachatelích zločinů nemám žádné předsudky. Sara z Texasu byla prostě paradox. A právě to mě na ní fascinovalo natolik, že bych se s ní byl rád setkal osobně.

Automaticky jsem se natáhnul pro papír a tužku a hbitě si načmáral pár základních poznámek. První vraždy se dopustila v jednadvaceti. Ubodala tehdy v texaském Galvestonu mladou ženu. O rok později oddělala nějakého chlápka v Houstonu. Potom se přestěhovala zpátky do Švédska a potřetí zabíjela už jako novopečená matka. Čtvrtou a pátou vraždu spáchala předtím, než její syn oslavil třetí narozeniny.

Texaským policajtům trvalo skoro pět let, než přišli na to, že tu ženskou v Galvestonu a chlápka v Houstonu měla na svědomí právě ona. Zjistili to tak trochu náhodou a najednou žádali Švédsko, aby ji vydalo do USA. Což švédské úřady pochopitelně odmítly. Nebudeme přece vydávat svoje občany do země, kde by jim mohl hrozit trest smrti. Zato můžeme vyšetřit i zločiny spáchané v zahraničí. Což taky státní zástupce nařídil. A teprve tehdy švédská policie zjistila, že Sara má na svědomí další tři lidi, s jejichž případy si vyšetřovatelé do té doby nevěděli rady. A nejspíš by jim nikdy nepřišli na kloub, kdyby se k nim Sara dobrovolně nepřiznala.

Proč to proboha udělala?

Jak se může člověk přiznat ke třem vraždám, z kterých ho nikoho ani nenapadlo podezřívat? To mi hlava nebrala.

Když pominu fakt, že novinové články nemusejí nutně představovat zrovna nejserióznější zdroj informací, zarazilo mě ještě pár dalších věcí:

Žádné otisky prstů ani stopy DNA, jako jsou krev, sliny nebo vlasy.

Žádné zapomenuté předměty na místech činů.

A do třetice: žádní svědci.

Sara ale všechny zavražděné buď znala, nebo se s nimi před jejich smrtí aspoň jednou setkala. Což bylo v celkovém kontextu samozřejmě kompromitující, obzvlášť když obětí bylo dohromady pět, a to na dvou různých kontinentech.

Na druhou stranu ale vražedkyně s žádnou z obětí neměla nijak blízký vztah. Jedna zavražděná pracovala v hotelu, kde se Sara ubytovala. Jiný zavražděný byl taxikář, který ji jednou svezl.

Z toho všeho mi vyplýval jediný závěr: Nebýt toho, že se Sara k vraždám sama přiznala a poskytla policii důkazy, švédský soud by ji jinak musel obžaloby zprostit.

Nechápavě jsem zavrtěl hlavou.

Proč se sakra přiznávala? Že by měla takové výčitky svědomí, že už to nedokázala dál tajit?

Jenže Sara nikdy neprojevila ani náznak lítosti. Neomluvila se pozůstalým ani své činy nijak neodůvodnila. Tak proč se teda přiznávala?

Únavou už se mi klížily oči. Zhasnul jsem stolní lampičku a šel si lehnout.

Na tom případu mi prostě něco nehrálo.

A netušil jsem, jak tomu přijít na kloub.

Což mě iritovalo.

To už se dlouho nestalo.

5

Už zase lilo jako z konve. Z nebe padaly kapky deště o velikosti borůvek a ničily mi účes i sako.

Když jsem vešel do dveří, Lucy se zasmála.

„No ne, tobě to ale sekne."

Letmo mě políbila.

„Díky, včera to bylo prima."

„Já děkuju. Za příjemnou společnost."

Vlastní advokátní kancelář jsme si založili skoro před deseti lety. Oba jsme tehdy byli nenasytní a plní elánu. Lucy byla moje spřízněná duše. Ať se pustila do čehokoli, měla neuvěřitelný tah na branku. Což jí vydrželo dodneška. Na začátku jsme si plánovali, jak budeme úspěšní a kolik budeme mít zaměstnanců. Od toho jsme ale časem upustili. Zvykli jsme si pracovat ve dvou a nechtělo se nám pouštět mezi sebe někoho dalšího. S výjimkou našeho asistenta Helmera.

Jeden kamarád se mě kdysi zeptal, jak můžu trávit tolik času s ženskou, do které jsem byl dřív blázen. Tu otázku jsem doteď nepochopil. Pracovat s Lucy mi nikdy nevadilo. Naopak. Kdyby se sbalila a šla o dům dál, nejspíš bych se úplně sesypal.

„Vypadáš unaveně. Určitě jsi ponocoval, viď?"

„Vůbec ne," zavrtěl jsem hlavou a potlačil zívnutí.

„To vidím," ušklíbla se Lucy. „S těma kruhama pod očima vypadáš jako panda. Vsadím se, že jsi celou noc studoval případ Sary z Texasu."

„No dobře," přiznal jsem. „Ale bylo to fakt napínavé čtení."

„To věřím," přikývla Lucy.

Jen co jsem za sebou zavřel dveře kanceláře, hned se zase otevřely a objevil se Helmer.

„Volal nějaký instalatér," hlásil. „Ptal se, na jakou adresu má vystavit fakturu za čísi vytopený sklep. Řekl jsem mu, že žádný sklep nemáme a falešné faktury aby laskavě posílal někomu jinému."

„Tak mu zavolejte zpátky a omluvte se mu. Jeden vytopený sklep totiž máme."

Helmer se zatvářil nechápavě. To na můj vkus dělá až moc často. Jenže Lucy pro něj má slabost.

„Teď vám asi nerozumím."

„To nevadí. Zavolejte mu a poproste ho, aby nám tu fakturu vystavil na firmu."

Helmer se s udiveným výrazem stáhnul a zavřel za sebou.

Já jsem se zatím pustil do hledání telefonního čísla na Tora Gustavssona. Trvalo mi to ani ne pět minut. Dědek byl mezi ostatními advokáty legenda. Ačkoli podle mě trochu nezaslouženě. Jednou totiž zastupoval jistého úspěšného ředitele velké firmy obviněného z vraždy manželky, kterého pak městský i vrchní soud jako zázrakem zprostily obžaloby. Nikdo nechápal, jak se mu to povedlo, ale od té doby se mu v kanceláři netrhly dveře.

Teď byl v důchodu. Jeho poslední velký případ byla Sara z Texasu. Doufal jsem, že ho můj telefonát nevytočí. Není nic horšího než nerudní dědkové.

Asi po desátém zazvonění už jsem to chtěl vzdát, když vtom se ozval vysoký ženský hlas:

„Prosím?"

Odkašlal jsem si. Jako vždycky, když mě něco překvapí.

„Tady Martin Benner z advokátní kanceláře Benner & Millerová," představil jsem se. „Rád bych mluvil s panem Gustavssonem."

Ve sluchátku se na chvíli rozhostilo ticho.

„Je mi líto," ozvalo se pak. „Pan Gustavsson teď vzhledem ke svému zdravotnímu stavu telefonáty nepřijímá."

Kdybych měl tu ženskou před sebou, nejspíš bych ji dokázal obměkčit. Takhle to ale bylo těžší.

„To je mi moc líto," pokračoval jsem. „Volám totiž v poměrně naléhavé záležitosti."

„Jste novinář?"

To mě zaskočilo.

„Cože? Ne. Říkal jsem vám přece, že jsem advokát. Promiňte, ale s kým to vlastně mluvím?"

„Tady je Gunilla Gustavssonová. Snacha pana Gustavssona. Co byste potřeboval?"

Zarazil jsem se. Něco mi napovídalo, že bych jméno Sary Tellové radši neměl vyslovovat.

„Týká se to jednoho případu, na kterém pan Gustavsson před časem pracoval."

Ve sluchátku se ozval povzdech.

„Myslíte případ Sary Tellové?"

Do hajzlu.

„Ano," přiznal jsem barvu.

„Nezlobte se, ale ten případ stál mého tchána spoustu nervů. Teď by ho to příliš rozrušilo."

„Mohl bych zavolat, až bude panu Gustavssonovi líp?" chtěl jsem vědět.

„To asi nepůjde. Víte, můj tchán před časem prodělal vážnou mrtvici a minulý týden infarkt. A aby toho nebylo málo, dostal dva dny po infarktu zápal plic. Potřebuje odpočívat, aby se z toho dostal. Nemá sil nazbyt."

Gunilla Gustavssonová měla sice jasný a klidný hlas, přesto bylo znát, že si o tchána dělá starosti. Což bylo nejspíš s ohledem na situaci pochopitelné.

„Chápu," vzdal jsem se. „Moc ho ode mě pozdravujte a popřejte mu brzké uzdravení."

Sice jsme se setkali jen párkrát, ale třeba by si mě mohl pamatovat, pomyslel jsem si.

„Děkuju, vyřídím mu, že jste volal," slíbila paní Gustavssonová. „A víte co? Možná byste mohl zkusit zavolat Eivor."

„Eivor?"

„To byla jeho sekretářka. Snad by vám dokázala na vaše otázky odpovědět."

V duchu jsem se zaradoval.

„A kde bych ji našel?"

„Šla do důchodu současně s mým tchánem. Bydlí na Starém Městě."

Nadiktovala mi sekretářčino telefonní číslo.

„Klidně se odkažte na mě," dodala. „Eivor skoro patří do rodiny. Měla mého tchána moc ráda."

To jsem si dovedl živě představit. Ve stínu každého úspěšného muže stojí nenápadná žena s vlídným úsměvem a dává pozor, jestli objekt jejího obdivu náhodou nemá nevyžehlený límeček. V případě Tora Gustavssona se dotyčná jmenovala Eivor. V mém případě zatím jméno neměla. A už vůbec se nejmenovala Lucy.

Než jsem Eivor zavolal, vytočil jsem číslo Belliny školky.

Když jsem ji ráno do školky vedl, brečela a vztekala se. Chtěl jsem se ujistit, že už je to v pořádku.

„Bella se uklidnila," ujistila mě učitelka, která telefon zvedla. „A zítra jí nezapomeňte zabalit svačinu. Pojedeme na výlet."

Výlet a svačina. To bylo nad moje síly. Jen co jsem zavěsil, zavolal jsem Signe.

„Bella si má vzít zítra do školy svačinu."

„Myslíte do školky?"

„No jistě. Mohla byste jí něco přichystat? To snad stihnete, ne?"